

Ծայր տալով վէճվէտն՝ մը յամբ ու վեհագոյն
Փոռոս հորիզոնին մէջ կ'երթայ կ'անհետի :

Մօտը՝ ներմակ եզներ խոտին վրայ փռուած են ,
Ու դանդաղ կը լորձնեն իրենց երախը բաւ ,
Զննադ ու նրադկոտ աչքերով կ'արածեն
Իրենց ներքին երազն՝ որ վախճան չ'ունի բնա :

Ո՛վ մարդ , եթէ ունի սիրտ խէր կամ քրիչ
Ու կ'անցնիս կէտօրին արտերէն լուսազարդ ,
Փախիր , սի՛ն է բնութիւնն , արեւն է փաղաղիչ ,
Հոս չիկայ բան մը ողջ , իստուր եւ կամ զրարք :

Իսկ՝ ծաղրի , արցունքի պատրանքէն զերծ համակ՝
Թէ կ'բաղձաս մոռնալու յոյգերն այս աշխարհին
Թէ կ'ուզես , նրզովքի ու ներման անգիտակ ,
Հաշակել հեշտանք մը սրտմական ու վերին ,

Եկո՛ւր , եզի արեւն ունի՛ խօսքեր վրսեմ ,
Ընկելուզուէ , զո՛ն , իսպառ , իր բոցին մէջ դաժան ,
Ու դարձիր դէպի ա՛յն փաղափները դրժխեմ ,
Սիրտդ եօթնի՛ցքս մըխած չէին մէջ աստուածեան :

Թրգվ. Ե. Ե. Դ.

LECONTE DE LISLE

ՀԻՆ ԶՄԱՅԼԱՆՔ

Ես ասեմօք ամէն ձայնի , ամէն լոյսի
Կախարդանքէն լեցուն հոգի մը բիրեղեայ՝
Հիմա կը զգամ որ լրութիւնը կը մըսի
Սպասելով որ հնչուն երգ մը քրքրուայ...

Ի՛նչ աւիւնով ցընորքին դէմը վազեցի ,
Արեւներու բոցէն գինով ժգո՛յն զրդայ ,
Հիմա կը զգամ որ թողուց ո՛րք երազն ինծի ,
Ու փառքն ունայն պըսակ մըն է հակիսիս վրայ...

Մոռցայ երգեսս ամբողջ եւ մո՛ւր իրիկունէն
Թօշնոյ լոյսերը սիրեցի , ու սրտօրէն
Դեռ անցեալիս կերպարանքին եմ սիրահար .

Ու կեանքէն խոնջ՝ կը զգամ կարօտ ցաւագին
Միակ անհուն Զայնին , միակ Հառազայրին
Որոնցմով սիրքս ա՛լ հնչէ՛ր , բիրեղամա՛ր...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿՍԹ